

دغدغه های من

محمد علی شامانی

مرد

«نوسازی نظام آموزشی ایران نیازمند همکاری و معاضدت همه‌ی کسانی است که تحول کشور را به توسعه‌ی آموزش و پرورش موکول می‌کنند و اصحاب علم و قلم، بیش از دیگران در این امر سهیم دارند.»

این جمله، سخن آغازین یادداشت سردبیر شماره‌ی قبل بود که به قلم استاد فرزانه، مهندس جعفر علاقه‌مندان نوشته شده بود. شماره‌ی قبل یادداشت او موضوع سرمقاله بود و امروز، «خود» او موضوع سرمقاله‌ی من است؛ مردی که در میان ما نیست. خبر آن قدر سنگین و دردناک بود که چتر اندوه بر سر ما و همه‌ی دردمندان عرصه‌ی تعلیم و تربیت گشوده است.

مردی با دغدغه‌های بزرگ. با نگاهی به آینده، خستگی‌ناپذیر و امیدوار. مردی که بن‌مایه‌ی بسیاری از رویکردهای نوین آموزش و پرورش از نگاه او ساری و جاری شده بود. مردی که به اعتلای دانایی در آموزش و پرورش و پی‌ریزی ایمان مستقر در دانش‌آموزان می‌اندیشید. مردی که در تمام سال‌های خدمت خود در جست‌وجوی روزه‌های جدید برای ورود به دنیایی تازه بود. مردی دردمند و درد آشنا از تبار و قبیله‌ی پاکان، فاضل اندیشمندی که فقدان او آموزش و پرورش کشور را داغدار کرد.

مهندس جعفر علاقه‌مندان در ششم بهمن ماه هشتاد و سه از میان ما رفت. آرام و بی‌صدا. اما طنین پراحساس کلام او و ردّ واژه‌هایش بر صفحه‌ی دفتر دانایی مانده است.

هرازگاهی، وقتی دوستان از فشار کارهای جاری خسته می‌شدند، صدای گرم مهندس علاقه‌مندان انرژی و وصف‌ناپذیری را در آنان به وجود می‌آورد. ساده و بی‌ریا در اتاق را باز می‌کرد. سلام و یک لیخند و مثل همیشه، دست بر سینه می‌گذاشت و می‌گفت: «خیلی مخلصیم. دست شما درد نکنه!» می‌گفت، ساماندهی را مبدا سهل‌پندارید. من بدان بسیار امید بسته‌ام. می‌گفت، باید مواظب بی‌انضباطی در حوزه‌ی نشر کتاب‌های آموزشی بود. باید از ناشران شایسته تقدیر کرد.

و آخرین دغدغه‌ی او را زمانی شاهد بودم که به عنوان دبیر جشنواره، گزارش کتاب‌های برگزیده را اعلام کردم. در گزارش آمده بود که در حوزه‌ی تعلیم و تربیت دینی، داوران کتاب برگزیده‌ای را معرفی نکرده‌اند. همان‌جا بی‌قرار شد که: «آقا تو را به خدا کاری کنید، بگویید من چه باید بکنم! این غم بسیار بزرگی است که ما در حوزه‌ی تعلیم و تربیت دینی کتاب برگزیده نداریم. بنشینید و فکر کنید، من هم همه جانبه حمایت خواهیم کرد، تا ان شاء الله کتاب‌های خوبی در این زمینه تولید شوند.»

دغدغه‌های دین‌باورانه‌ی این مرد بزرگ، ما را به پذیرش مسؤلیتی مضاعف می‌خواند. بیاییم دغدغه‌ها و نگرانی‌های او را با تمام توان پاسخ دهیم و برای تولید کتاب‌های خوب و مناسب در عرصه‌ی آموزش - به ویژه عرصه‌هایی که کتاب مناسب چندانی نداریم - تلاش کنیم.

یادش همواره گرامی باد

و رضوان الهی را مسئلت دارم.